

Arrest

nr. 120 658 van 14 maart 2014
in de zaak RvV XI/IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig van Teheran (Iran) en bent u in het bezit van het Iraans staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met M. K. (...) (O.V. xxxxxxxx). In 1379 (Perzische kalender, stemt overeen met 2000/2001 volgens de Gregoriaanse kalender) startte u uw legerdienst. Tijdens uw legerdienst handelde u regelmatig een beetje 'zot' (na verlof kwam u soms weken niet opdagen, u rookte tijdens de dienst, weigerde te bidden,...) wat ertoe leidde dat uw legerdienst steeds verlengd werd. In 1382 (2003/2004) werd u om die reden veroordeeld en zat u twee maand effectief in de gevangenis Heshmatieh (Teheran). U kocht de rest van uw straf voor 5000

toman per detentiedag af. Uiteindelijk deserteerde u. Voorts bent u in Iran meermaals gearresteerd voor uw klederdracht en/of het nuttigen van alcohol. Door het betalen van een boete of na het krijgen van zweepslagen kwam u steeds snel vrij. Uw echtgenote werd eveneens een keer opgepakt wegens haar klederdracht en kwam toen vrij mits het ondertekenen van een belofteverklaring. Op een keer moest uw echtgenote ook een belofteverklaring afleggen wegens de tattoo die ze heeft. In de lente van 1387 (2008) verliet u op illegale wijze met uw gezin Iran en reisde u naar Griekenland, waar u op 3 februari 2009 en uw echtgenote op 5 februari 2009 asiel aanvraag. Enkele maanden later kreeg u in Griekenland een negatieve beslissing in het kader van uw asielaanvraag en reisde u in ordibehesht 1388 (april/mei 2009) met uw gezin op illegale wijze terug naar Iran. Na uw terugkeer naar Iran nam u tussen 25 khordad 1388 (15 juni 2009) en 31 khordad 1388 (21 juni 2009) deel aan een aantal betogingen georganiseerd naar aanleiding van (fraude bij) de presidentsverkiezingen. Tevens liet u een groepje personen onder leiding van ene dokter H. K. (...) (met wie u in contact kwam via uw vriend A. M. (...)) in voornoemde periode in uw woning in Teheran verblijven. Bij u thuis drukten jullie pamfletten die jullie tijdens de demonstraties verdeelden. Op 31 khordad 1388 (21 juni 2009) stelde de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) een post op aan het begin van de steeg waar u woonde. U en de groep personen waar u met naar de demonstraties ging werden die dag bij het terugkomen van de demonstratie aangevallen door Bassidji die jullie wilden oppakken. Klaarblijkelijk waren jullie in de afgelopen dagen op de demonstraties geïdentificeerd geweest. U ging onmiddellijk naar uw schoonvader en besprak uw situatie. Diezelfde avond nog bracht uw schoonvader u en uw gezin naar Varamin (Iran), waar u tien dagen verbleef alvorens Iran te verlaten. In die tijd bracht uw schoonvader u het nieuws dat de autoriteiten op 1 tir 1388 (22 juni 2009) bij uw ouders waren binnengevallen en uw pc en persoonlijke spullen hadden meegenomen. Tevens waren ze bij A. M. (...) binnengevallen en hadden hem gearresteerd. Op 10 of 11 tir 1388 (1 of 2 juli 2009) verliet u met uw gezin Iran en reisde u illegaal via Turkije naar België, waar u op 22 juli 2009, drie of vier dagen na uw aankomst in België, voor de eerste keer een asielaanvraag indiende. Op 25 november 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op basis van de Europese Dublin-Verordening was Griekenland nog steeds bevoegd voor de behandeling van uw asielaanvraag. U verbleef met uw gezin verder in België en diende op 23 juni 2010 een tweede asielaanvraag in. Bij een terugkeer naar Iran vreest u problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw desertie en uw deelname aan enkele betogingen in 2009.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); de shenasnameh van uw zoon A. (...); uw huwelijksboekje; een kopie van twee betalingsbewijzen van een lening d.d. 2 ordibehesht 1388 (22 april 2009), één op uw naam en één op naam van uw echtgenote, en een Iraans huurcontract d.d. 13 ordibehesht 1388 (3 mei 2009) waarmee u uw terugkeer naar Iran wil aantonen in de periode van de verkiezingsdemonstraties; een Belgisch medisch attest aangaande uw zoon Ar. (...); en een document d.d. 13 december 2012 dat staat dat uw zoon A. (...) enkele maanden school liep te Jambes.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers in het kader van uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers gewezen te worden op een aantal vaststellingen die doen besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u geponeerde asielmotieven, meer bepaald aan uw verklaringen inzake uw moeizame legerdienst en uiteindelijke desertie en aan uw verklaringen inzake uw problemen met de Iraanse autoriteiten wegens uw deelname aan een aantal betogingen in 2009.

Aangaande uw detentie in 2004 stelde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tot 2 maanden gevangenisstraf te zijn veroordeeld geweest, maar na twee weken vrijgekomen te zijn omdat u de rest van de straf afkocht. Tijdens uw gehoor d.d. 17 oktober 2013 verklaarde u dan weer dat u 2 maanden effectief in de gevangenis zat en de rest van de straf afkocht (DVZ 2e AA, Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS 2e AA, p. 11). Ook uw verklaring in Griekenland een asielaanvraag te hebben ingediend omdat u in Iran deserteerde is geenszins overtuigend. Immers, zo zou u al jaren gedeserteerd geweest zijn vooraleer u vertrok uit Iran. Voorts kon uw echtgenote niet precies aangeven welke problemen tot uw desertie zouden geleid hebben. Gelet op het feit dat uw desertie de kern uitmaakte van uw asielaanvraag in Griekenland, mag redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenote meer concreet zou kunnen aangeven welke redenen tot uw desertie zouden geleid hebben (CGVS 2e AA M. (...), p. 4).

Met betrekking tot uw problemen in 2009 na uw terugkeer uit Griekenland naar Iran moet gewezen worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid ondermijnen van uw beweerde illegale terugkeer naar Iran, van de door u beweerde duur van uw terugkeer en van de door u beweerde deelname aan demonstraties tegen de verkiezingsuitslagen van juni 2009 en de daaruit voortvloeiende problemen. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u geen enkel sluitend bewijsstuk heeft neergelegd dat uw aanwezigheid in Iran tijdens de verkiezingsdemonstraties van 2009 kan staven. Zo dateren de betalingsbewijzen en het huurcontract van de eerste helft van de tweede maand (ordibehesht) van 1388 (eind april/ begin mei 2009), terwijl de presidentsverkiezingen pas in de derde maand van 1388, meer bepaald op 22 khordad 1388 (12 juni 2009), plaatsvonden. Voorts verklaarde u nog geen maand in Iran geweest te zijn (CGVS 2e AA, p. 5). Ook uw echtgenote verklaarde maar een maand in Iran verbleven te hebben na jullie terugkeer uit Griekenland (CGVS 2e AA M. (...), p. 4). Jullie vertrekdatum uit Iran om naar België te komen zou dan weer 10 of 11 tir 1388 (1 of 2 juli 2009) geweest zijn, wat, gelet op de datum van het huurcontract, op een verblijf van 2 maanden in Iran duidt (CGVS 2e AA, p. 8-9). U verklaarde verder bij uw terugkeer van Griekenland naar Iran de Grieks/Turkse grens via een riviertje te voet te hebben overgestoken. Uw echtgenote van haar zijde stelde de Grieks/Turkse grens via binnenwegen met de wagen te hebben overgestoken (CGVS 2e AA, p. 5; CGVS 2e AA M. (...), p. 6). Nog verklaarde u na uw terugkeer uit Griekenland in Iran niet meer gewerkt te hebben. Uw echtgenote stelde dat u vrijwel onmiddellijk na jullie terugkeer uit Griekenland terug aan de slag ging als airco-installateur. De reden waarom uw echtgenote in de periode 25 tot 31 khordad 1388 (15 tot 21 juni 2009) bij haar ouders zou hebben verbleven zou overigens te wijten geweest zijn aan het feit dat u naar het noorden van Iran gemoeten zou hebben voor uw werk (CGVS 2e AA, p. 4; CGVS 2e AA M. (...), p. 7-8, 10). Voorts verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 28 juni 2010 uitdrukkelijk lid te zijn geweest van de 'SABZ' (Groene Beweging) en dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren van uw activiteiten voor de Groene Beweging (DVZ 2e AA, Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw gehoor d.d. 17 oktober 2013 verklaarde u uitdrukkelijk geen sympathie gehad te hebben, noch lid te zijn geweest van een bepaalde groepering of politieke partij. Wanneer u gevraagd werd of u sympathie had voor de Groene Beweging repliceerde u expliciet 'neen, we sympathiseerden met niemand, we wilden het regime omverwerpen' (CGVS 2e AA, p. 6-7). Tevens legde u van uw deelnames aan de betogingen in 1388 (2009) geen enkel (begin van) bewijs voor. Verder verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 28 juni 2010 op 21 juni 2009 (31 khordad 1388) bezoek te hebben gekregen van de Bassidj die u wilden arresteren, maar dat u die dag vluchtte. Tijdens uw gehoor d.d. 17 oktober 2013 verklaarde u dat u op 31 khordad 1388 (21 juni 2009) met uw vast groepje mededemonstranten 's avonds op weg was naar uw woning toen jullie werden aangevallen door Bassidji die jullie wilden oppakken (DVZ 2e AA, Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS 2e AA, p. 12). Aangaande uw reis van Iran naar België verklaarden zowel u als uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie Iran op 1 juli 2009 (10 tir 1388) vanuit Teheran verlieten en met een personenwagen naar Urumiye (Iran) reisden (DVZ 1e AA, Terugnameverzoek, vraag 15; DVZ 2e AA, vraag 34; DVZ 1e AA M. (...), Terugnameverzoek, vragen 13, 15). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter op 31 khordad 1388 (21 juni 2009) Teheran verlaten te hebben en tot 10 tir 1388 (1 juli 2009) in Varamin te hebben verbleven (CGVS 2e AA, p. 12). Bijkomend is het zeer opmerkelijk dat uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 september 2009 verklaarde geen gegevens te kennen over het bedrag van de reis en de naam van de smokkelaar niet te kennen, temeer daar jullie op dat moment reeds twee maanden in België verbleven en het nota bene haar vader zou zijn geweest die in Iran de smokkelaar zou hebben geregeld die jullie vanuit Varamin tijdens jullie reis naar Turkije zou hebben begeleid (DVZ 1e AA M. (...), Terugnameverzoek, vraag 13; CGVS 2e AA, p. 9; CGVS 2e AA M. (...), p. 6).

Voor wat betreft de vele kleinere arrestaties voor het nuttigen van alcohol, waarvoor u twee keer, met name in 1379 (2000/2001) en een tweetal jaar later, zweepslagen kreeg, dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat deze twee arrestaties bestraft met zweepslagen zich voordeden geruime tijd voor u Iran besloot te verlaten, de vaststelling dat u na uw beweerde desertie in 1383 (2004/2005) niet meer gearresteerd werd om uw klederdracht of voor alcohol, en de vaststelling dat deze feiten naar uw eigen zeggen niets te maken hebben met de redenen waarom u asiel vraagt (CGVS 2e AA, p. 10-11, 16). De twee feiten die uw echtgenote aanhaalde, met name de eenmalige aanhouding voor haar klederdracht en de aanmaning wegens haar tattoo, werden telkens afgesloten met een belofteverklaring en volstaan derhalve niet om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien haalde uw echtgenote deze feiten evenmin aan als reden waarom zij asiel aanvraagt in België (CGVS 2e AA M. (...), p. 7).

Gelet op alles wat voorafgaat, heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. De shenasnamehs van uzelf en uw zoon A. (...) bevatten net als uw huwelijksboekje louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het huurcontract en de kopieën van betalingen van uw lening werden hierboven reeds besproken. Uw overige documenten staven dat uw zoon A. (...) in 2012 een maand school liep in Jambes en dat uw zoon Ar. (...) op 8 april 2011 door een arts werd onderzocht, maar hebben verder geen uitstaans met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013), 57/7ter (artikel 48/6 sedert 1 september 2013) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal omtrent haar detentie in 2004, geven verzoekende partijen aan dat de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct was. Volgens verzoekende partijen was er een misverstand bij het Commissariaat-generaal en zij betreuren het dat eerste verzoekende partij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid.

Betreffende de opmerking van verwerende partij dat tweede verzoekende partij niet precies kon aangeven welke problemen tot de desertie van eerste verzoekende partij zouden geleid hebben, stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij pas sinds mei 2005 gehuwd is met eerste verzoekende partij en dat zij zich dan ook niet bewust was van de problemen die haar echtgenoot gekend heeft tijdens diens detentie in 2004. Daarnaast merken zij nog op dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de vraag *“tot wat voor problemen heeft die desertie dan geleid dat jullie daarvoor asiel aanvroegen?”* niet goed had verstaan, en dat zij dacht dat de vraag ging over de redenen waarom haar man problemen in het leger heeft gekregen.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partijen niet zonder meer kunnen verwijzen naar één versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Bovendien mist de bewering van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid feitelijk grondslag. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd eerste verzoekende partij er immers wel degelijk op gewezen dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had na twee weken te zijn vrijgekomen omdat zij de rest van de straf afkocht:

“- bij dvz zegde u dat u werd veroordeeld tot 2 maanden, maar dat u maar 2 weken zat in de gevangenis?”

Nee, twee maanden in de gevangenis gezeten en de rest afgekocht.” (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 14). Gezien de herhaaldelijke verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij twee maanden effectief in de gevangenis zat (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 11 en 14), is de Raad van oordeel dat van een misverstand geenszins sprake is. De vaststelling dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift plots opperen dat de verklaring van eerste verzoekende partij gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct was, volgens dewelke eerste verzoekende partij reeds na twee weken zou zijn vrijgekomen nadat zij haar straf had afgekocht, terwijl eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans bleef volhouden – ook nadat zij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken – dat zij twee maanden effectief in de gevangenis had gezeten, bevestigt dan ook de ongeloofwaardigheid van haar detentie in 2004. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan deze detentie, die het gevolg zou zijn geweest van het gedrag van eerste verzoekende partij tijdens haar legerdienst, wordt ook de geloofwaardigheid van de bewering dat eerste verzoekende partij zich tijdens haar legerdienst misdragen zou hebben en van haar desertie in ernstige mate ondermijnd.

Dat aan de desertie van eerste verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt verder bevestigd door de vaststelling dat tweede verzoekende partij niet precies kon aangeven welke problemen tot de desertie van eerste verzoekende partij zouden hebben geleid. Dit blijkt duidelijk uit haar vage verklaringen desbetreffend:

“- om welke reden vroeg u in GR asiel aan?”

Legerdienstproblemen van mijn man. Hij had geen legerdienst gedaan

- is uw man dan helemaal niet in het leger geweest of hoe zat dat?

Jawel maar hij had steeds extras extras en dan is hij gaan lopen

- tot wat voor problemen heeft die desertie dan geleid dat jullie daarvoor asiel aanvroegen?

Ik weet dat hij op de kazerne met een mollah of een officier in de problemen kwam. Zoiets moet het geweest zijn” (administratief dossier, stuk 5BZ, gehoorverslag CGVS tweede verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 4). In de bestreden beslissing wordt tweede verzoekende partij niet verweten dat zij niet weet tot welke problemen de desertie van eerste verzoekende partij heeft geleid, maar wel dat zij niet weet welke problemen tot de desertie van eerste verzoekende partij hebben geleid. De Raad ziet dan ook niet in hoe de opmerking van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij dacht dat de vraag ging over de redenen waarom haar man problemen in het leger heeft gekregen van aard is desbetreffende motivering te weerleggen. Het betoog van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij pas sinds mei 2005 gehuwd is met eerste verzoekende partij en dat zij zich dan ook niet bewust

was van de problemen die haar echtgenoot gekend heeft tijdens diens detentie in 2004, berust eveneens op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar tweede verzoekende partij louter verweten wordt niet precies te weten welke problemen tot de desertie van eerste verzoekende partij geleid zouden hebben. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart tweede verzoekende partij nochtans uitdrukkelijk eerste verzoekende partij reeds te hebben gekend toen deze het leger verliet (administratief dossier, stuk 5BZ, gehoorverslag CGVS tweede verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 4). Verzoekende partijen bieden dan ook geen enkele overtuigende verklaring voor de vage verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent de problemen die tot de desertie van eerste verzoekende partij zouden hebben geleid, dit terwijl deze desertie de kern uitmaakte van de asielaanvraag van verzoekende partijen in Griekenland.

2.2.4.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat geen enkel sluitend bewijsstuk werd neergelegd dat de aanwezigheid van verzoekende partijen in Iran tijdens de verkiezingsdemonstraties van 2009 kan staven, daar de betalingsbewijzen en het huurcontract van de eerste helft van de tweede maand (ordibehesht) van 1388 (eind april/begin mei 2009) dateren, terwijl de presidentsverkiezingen pas in de derde maand van 1388, meer bepaald op 22 khordad 1388 (12 juni 2009) plaatsvonden, opperen verzoekende partijen dat zij een document hebben neergelegd dat hun aanwezigheid in Iran bewijst van eind april tot hun vertrek uit Teheran op 21-22 juni, en van Iran op 1 juli 2009. Verzoekende partijen hebben de huur ondertekend voor één jaar, ook al zijn ze uiteindelijk minder lang in Iran gebleven.

2.2.4.2. De Raad treedt evenwel de stelling van verwerende partij bij dat verzoekende partijen geen enkel sluitend bewijsstuk neergelegd hebben dat hun aanwezigheid in Iran tijdens de verkiezingsdemonstraties van 2009 kan staven. Dat verzoekende partijen een afbetalingsbewijs en een huurcontract van eind april/begin mei 2009 bijbrengen geeft geen uitsluitel omtrent de aanwezigheid van verzoekende partijen in Iran tijdens de verkiezingsdemonstraties van 2009. Verzoekende partijen geven bovendien zelf in hun verzoekschrift aan dat zij niet gedurende de volledige termijn van het huurcontract voor één jaar in Iran zijn gebleven, maar eerder zijn vertrokken. Het huurcontract en het afbetalingsbewijs, daterend van eind april/begin mei 2009, zijn dan ook niet van aard de aanwezigheid van verzoekende partijen in Iran tijdens de verkiezingsdemonstraties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen op 12 juni 2009, aan te tonen.

2.2.5.1. Betreffende het gegeven dat enerzijds door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor werd aangegeven nog geen maand in Iran geweest te zijn en ook door tweede verzoekende partij werd verklaard maar een maand in Iran verbleven te hebben na hun terugkeer uit Griekenland, maar dat anderzijds door verzoekende partijen gesteld werd dat hun vertrekdatum uit Iran 10 of 11 tir 1388 (1 of 2 juli 2009) geweest zou zijn, wat, gelet op de datum van het huurcontract, op een verblijf van twee maanden in Iran duidt, onderstrepen verzoekende partijen vooreerst dat hun gehoor meer dan vier jaar na hun aankomst in België plaatsvond. Door tweede verzoekende partij werd verklaard dat zij "dacht" dat zij ongeveer één maand in Iran verbleven hadden. Door eerste verzoekende partij werd verklaard dat ze in de tweede maand van 1388 zijn aangekomen, dat zij problemen kende aan het einde van de derde maand en dat zij en haar familie Iran uiteindelijk hebben moeten verlaten op 10 of 11 tir (de vierde maand) 1388. De verklaringen van eerste verzoekende partij komen derhalve overeen met de inhoud van de door verzoekende partijen neergelegde documenten en hun verklaringen over de deelname van eerste verzoekende partij aan de betogingen.

2.2.5.2. Vooreerst is de Raad van mening dat de opmerking van verzoekende partijen dat hun gehoor meer dan vier jaar na hun aankomst in België plaatsvond de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan vergoelijken. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij de elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Dat verzoekende partijen zich niet meer zouden herinneren hoelang zij na hun terugkeer uit Griekenland in Iran hebben verbleven, kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien is het opvallend dat zowel eerste als tweede verzoekende partij hun verblijf in Iran na hun terugkeer uit Griekenland schatten op één maand (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 5; administratief dossier, stuk 5BZ, gehoorverslag CGVS tweede verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 4). Daarenboven werd door eerste verzoekende partij verklaard dat zij na het indienen van hun asielaanvraag in Griekenland in februari 2009 nog ongeveer vier tot vijf

maanden in Griekenland, dit is tot juni/juli 2009, heeft verbleven (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 4). De bewering van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verklaard zou hebben dat zij in de tweede maand van 1388 zijn aangekomen, hetgeen zou blijken uit pagina 4 van haar gehoorverslag, mist feitelijke grondslag daar door eerste verzoekende partij niet dergelijke verklaring werd afgelegd (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 4). De verklaring van verzoekende partijen één maand in Iran te hebben verbleven na hun terugkeer uit Griekenland komt dan ook geenszins overeen met het door hen neergelegde huurcontract dat dateert van eind april/begin mei 2009 en hun verklaring uit Iran te zijn vertrokken op 1 of 2 juli 2009, wat immers wijst op een verblijf van twee maanden.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij verklaarde bij haar terugkeer van Griekenland naar Iran de Grieks/Turkse grens via een riviertje te voet te hebben overgestoken, terwijl tweede verzoekende partij verklaarde de Grieks/Turkse grens via binnenwegen met de wagen te hebben overgestoken, wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij een zeer specifieke vraag kreeg over de wijze dat de grens werd overgestoken, waardoor zij dan ook in detail trad en heeft vermeld de grens te voet overgestoken te hebben via een riviertje. Tweede verzoekende partij wist evenwel niet dat zij met dergelijke details moest antwoorden, waardoor zij zich beperkt heeft tot het stellen dat de grens met de wagen werd overgestoken.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat ook tweede verzoekende partij zeer specifiek gevraagd werd naar de wijze waarop de Grieks/Turkse grens werd overgestoken:

“- de grieks/turkse grens, hoe stak u die over?

Met de wagen

- gewoon per wagen de hele weg de grens over?

Ja, wat binnenwegjes enzo” (administratief dossier, stuk 5BZ, gehoorverslag CGVS tweede verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 6). Bovendien gaf tweede verzoekende partij omtrent het oversteken van de Turks/Iraanse grens wel aan met een autobus naar een grensdorp te zijn gegaan en vervolgens te voet de grens te hebben overgestoken (administratief dossier, stuk 5BZ, gehoorverslag CGVS tweede verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 5-6). Het argument dat tweede verzoekende partij ‘niet wist dat zij met dergelijke details moest antwoorden’ kan dan ook geenszins overtuigen. De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en deze van tweede verzoekende partij omtrent de vraag of eerste verzoekende partij na haar terugkeer uit Griekenland nog in Iran gewerkt heeft, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet ontkent dat zij na haar terugkeer in Iran in 2009 heeft gewerkt en stellen dat eerste verzoekende partij hierover niet heeft gesproken omdat dit werk niet officieel was terwijl haar vorige tewerkstelling wel gebaseerd was op een ondertekende overeenkomst met een internationaal bedrijf.

2.2.7.2. De uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet over haar werk na haar terugkeer naar Iran in 2009 heeft gesproken omdat dit werk niet officieel was, kan geenszins overtuigen. Immers verliep het gehoor van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal van 17 oktober 2013 desbetreffend als volgt:

“- nadat u van Griekenland (GR) terugkeerde naar Iran, heeft u dan nog gewerkt in Iran?

Nee, daarvoor

- wat deed u vroeger als werk?

Ik werkte voor een aircobedrijf, we sloten airco 's aan” (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 4). Het is volstrekt onaannemelijk dat eerste verzoekende partij er geen enkele melding van maakt dat zij ook na haar terugkeer van Griekenland naar Iran nog airco's installeerde, zoals door tweede verzoekende partij werd beweerd (administratief dossier, stuk 5BZ, gehoorverslag CGVS tweede verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 8), ook al was dit geen ‘officieel’ werk. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.8.1. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent het al dan niet lid zijn van de ‘SABZ’ (Groene Beweging), voeren verzoekende partijen aan dat de ‘SABZ’ een algemene beweging is van grote schaal die ontstaan is naar aanleiding van de betogingen tegen de verkiezingsuitslagen. *Stricto sensu* is dit geen politieke partij. Daar eerste verzoekende partij, net als

vele anderen, deelnam aan deze betogingen, was zij lid van deze groene revolutie, zelfs als zij geen bijzonder politiek engagement heeft.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de uitleg van verzoekende partijen dat de Groene Beweging *stricto sensu* geen politieke partij is en een algemene beweging is die is ontstaan als reactie tegen de verkiezingsuitslagen, en dat eerste verzoekende partij automatisch lid werd van deze beweging louter door haar deelname aan de betogingen tegen de verkiezingsuitslagen, geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat eerste verzoekende partij erg inconsistente verklaringen aflegt omtrent haar band met de SABZ-beweging. Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken leek eerste verzoekende partij immers nog haar lidmaatschap bij de 'SABZ' (Groene Beweging) te benadrukken en centraal te zetten in haar asielrelaas (*"Ik was lid van de SABZ-beweging sinds 25/03/1388 (15/06/2009). SABZ zijn tegen het regime. Ik nam deel aan betogingen. Ik printte thuis pamfletten en ik deelde die uit tijdens de betogingen. (...) Op 21/06/2009 kreeg ik bezoek van de Basij. Ze wouden mij arresteren. Ze waren op de hoogte van mijn activiteiten voor SABZ (...)"* (administratief dossier, stuk 27Z, vragenlijst, vraag 3.3. en 3.5.)), terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 oktober 2013 evenwel plots ontkent lid te zijn van de Groene Beweging en zelfs stelt niet met de Groene Beweging te sympathiseren:

"- bent u lid van een bepaalde groepering of politieke partij?

Neen

- sympathieën voor een bepaalde groep of politieke partij?

Neen, ik ben alleen tegen het regime, ik haat ze.

(...)

- had u sympathie voor de groene beweging?

Neen, we sympathiseerden met niemand, we wilden het regime omverwerpen.

(...)

- vandaag zegde u mij geen sympathie te hebben of lid te zijn geweest voor een bepaalde groep of politieke partij, in uw verklaringen van dvz lees dat u verklaarde sinds 25/3/88 lid te zijn van de GB en stelde u meermaals activiteiten voor de GB te hebben gevoerd?

Ik ben geen lid. De groenen waren de voorstanders van moussavi en dat was ik niet." (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 6, 7 en 14). De vastgestelde inconsistentie tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal wordt dan ook door bovenstaand verweer niet in een ander daglicht gesteld.

2.2.9.1. Waar verwerende partij opmerkt dat geen enkel (begin van) bewijs werd voorgelegd van de deelnames van eerste verzoekende partij aan de betogingen in 1388 (2009), stellen verzoekende partijen dat hiervan moeilijk een schriftelijk bewijs geleverd kan worden. Bovendien, indien verwerende partij de aanwezigheid van eerste verzoekende partij op de betogingen betwist, kon zij eerste verzoekende partij hierover bevragen teneinde op basis van haar verklaringen te kunnen oordelen of eerste verzoekende partij werkelijk op de betogingen aanwezig was. Eerste verzoekende partij werd evenwel niet over de betogingen ondervraagd.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien de deelname van eerste verzoekende partij aan de betogingen naar aanleiding van de verkiezingsuitslagen de oorzaak vormde van haar problemen waarvoor verzoekende partijen hun land van herkomst ontvluchtten, en aldus de kern van hun asielrelaas betreft, doet het dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij hieromtrent geen enkel (begin van) bewijs kunnen voorleggen. Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift tot de blote bewering dat het 'moeilijk' is hiervan een schriftelijk bewijs te leveren, wat geenszins als een afdoende verklaring kan worden aanvaard voor de vaststelling dat verzoekende partijen zelfs geen begin van bewijs inzake de deelname van eerste verzoekende partij aan de betogingen voorleggen. Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat het ontbreken van elk begin van bewijs omtrent de deelname van eerste verzoekende partij aan de betogingen niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd en dat deze dient te worden samen gelezen met de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt omtrent haar band met de Groene Beweging, waardoor de geloofwaardigheid van de deelname van eerste verzoekende partij aan de betogingen ernstig ondermijnd wordt. Waar verzoekende partijen ten slotte nog opmerken dat eerste verzoekende

partij niet ondervraagd werd over de betogingen, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partijen dat aan eerste verzoekende partij bepaalde vragen niet gesteld werden, niet dienstig.

2.2.10.1. Over de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij in verband met haar problemen met de Bassidj, stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft uitgelegd dat zij op 30 khordad herkend werd door bassidji tijdens een betoging. Wanneer eerste verzoekende partij op 31 khordad na een demonstratie op weg was naar huis, werd zij door bassidji aangevallen. Omdat eerste verzoekende partij dicht bij haar huis werd aangevallen, sprak zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een 'bezoek'. Eerste verzoekende partij heeft evenwel nooit verklaard dat de Bassidj op 31 khordad in haar huis gekomen is.

Aangaande de problemen van eerste verzoekende partij met de Bassidj, wijzen verzoekende partijen er ten slotte nog op dat hun verklaringen daaromtrent overeenstemmen met de algemene informatie over de betogingen van 2009. Uit een internationaal rapport blijkt de repressieve houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van de manifestanten en blijkt tevens dat er arbitraire arrestaties plaatsvonden. Een nieuwsartikel bevestigt verder het feit dat manifestanten op straat werden aangevallen door bassidji wanneer zij terugkeerden naar huis, hetgeen overeenkomt met de problemen van eerste verzoekende partij.

2.2.10.2. De poging van verzoekende partijen om de verklaringen van eerste verzoekende partij in verband met haar problemen met de Bassidj te doen rijmen, kan evenwel niet overtuigen. Het is immers geenszins aannemelijk dat eerste verzoekende partij de aanval door de Bassidj op de groep personen waarmee zij naar de demonstraties was geweest en zichzelf, en dit onderweg naar haar huis, op de Dienst Vreemdelingenzaken zou omschrijven als 'bezoek' van de Bassidj. Dit geldt des te meer daar nergens uit de vragenlijst blijkt dat aan eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en dat haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden werd haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. De opmerking van verzoekende partijen dat de aanval dicht bij hun thuis plaatsvond, doet aan voorgaande vaststelling geen enkele afbreuk.

Verder bemerkt de Raad dat een verwijzing naar artikels en rapporten betreffende de betogingen van 2009, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.11.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het tijdstip van hun vertrek uit Teheran tussen de verklaringen van verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, en de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat, anderzijds, merken verzoekende partijen op dat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken de datum '1 juli 2009' vermeld staat naast 'Teheran – Uromieh – Iran', zonder evenwel een onderscheid te maken tussen het vertrek uit Teheran en het vertrek uit Iran. Verzoekende partijen verwijzen tevens naar de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) waarin gesteld staat dat tweede verzoekende partij verklaard heeft *"In Iran te zijn gebleven tot 01/07/2009 en vervolgens via haar onbekende landen naar België te zijn gereisd."*

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand verweer niet kan overtuigen. Vooreerst blijkt uit hun terugnameverzoek dat verzoekende partijen beiden op 21 september 2009 verklaarden dat zij Iran, Teheran op 1 juli 2009 verlaten hebben en dat zij vervolgens met de wagen naar Uromieh gegaan zijn (*"Ik verliet Iran, Teheran op 01/07/2009 naar Uromieh met een personenwagen. Ik trok te voet verder tot aan de grens met Turkije."* (administratief dossier, stuk 31, map eerste asielaanvraag, terugnameverzoek eerste verzoekende partij); *"Ik verliet Teheran, Iran op 10/04/1388 (01/07/2009) per auto en te voet verder naar de grens met Turkije"* (terugnameverzoek tweede verzoekende partij)). Ook uit het schematisch overzicht van hun reisroute in hun verklaring van 28 juni 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stukken 27Z en 27BZ, verklaring) blijkt duidelijk dat verzoekende partijen aangegeven hebben uit Teheran te zijn vertrokken op 1 juli 2009 en dat zij met de wagen naar Uromieh zijn gegaan. Deze verklaringen zijn volstrekt tegenstrijdig aan de verklaring van eerste verzoekende partij reeds op 21 juni 2009 Teheran te hebben verlaten en tot 1 juli 2009 in

Varamin te hebben verbleven (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 12).

2.2.12.1. In verband met de motivering van verwerende partij inzake de vele kleinere arrestaties van eerste verzoekende partij voor het nuttigen van alcohol, waarvoor zij twee keer, met name in 1379 (2000/2001) en een tweetal jaar later, zweepslagen kreeg, en inzake de twee feiten die tweede verzoekende partij aanhaalde, met name de eenmalige aanhouding voor haar klederdracht en de aanmaning wegens haar tattoo, stellen verzoekende partijen dat alle door hen aangehaalde elementen als een samenstel van verschillende maatregelen beschouwd dienen te worden en dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van cumulatieve gronden.

2.2.12.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel vooreerst op dat uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen inzake de moeizame legerdienst van eerste verzoekende partij en haar uiteindelijke desertie en aan hun verklaringen inzake de problemen van eerste verzoekende partij met de Iraanse autoriteiten wegens haar deelname aan een aantal betogingen in 2009. Voor wat betreft de vele kleinere arrestaties van eerste verzoekende partij voor het nuttigen van alcohol, de eenmalige aanhouding van tweede verzoekende partij omwille van haar klederdracht en de aanmaning ten aanzien van tweede verzoekende partij wegens haar tattoo, wijst de Raad erop dat deze feiten voor verzoekende partijen niet de reden vormden voor hun asielaanvraag in België (administratief dossier, stuk 5Z, gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 10-11; administratief dossier, stuk 5BZ, gehoorverslag CGVS tweede verzoekende partij d.d. 17/10/2013, p. 7). De Raad is dan ook van oordeel dat er geenszins sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van cumulatieve gronden.

2.2.13. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees uitmaken, wijst de Raad erop dat verwerende partij aangaande de vele kleinere arrestaties van eerste verzoekende partij voor het nuttigen van alcohol, waarvoor zij twee keer, met name in 1379 (2000/2001) en een tweetal jaar later, zweepslagen kreeg, terecht stelt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door haar geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat deze twee arrestaties bestraft met zweepslagen zich voordeden geruime tijd voor zij Iran besloot te verlaten, de vaststelling dat verzoekende partij na haar beweerde desertie in 1383 (2004/2005) niet meer gearresteerd werd om haar klederdracht of voor alcohol, en de vaststelling dat deze feiten naar haar eigen zeggen niets te maken hebben met de redenen waarom zij asiel vraagt. Omtrent de eenmalige aanhouding van tweede verzoekende partij voor haar klederdracht en de aanmaning wegens haar tattoo, werd door verwerende partij opgemerkt dat deze telkens werden afgesloten met een belofteverklaring, dat deze derhalve niet volstaan om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en dat tweede verzoekende partij deze feiten bovendien niet aanhaalde als reden waarom zij asiel aanvraagt in België. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen enkele poging ondernemen om deze uitgebreide motivering met concrete argumenten te weerleggen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.14. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 30) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 17 oktober 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT